

14. ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ξ

τάμνων δέρμα βόειον εὔχροές· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
οἴχοντ' ἄλλυδις ἄλλος ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι,
οἳ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλιωδε
σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσι ὑπερφιάλοισι ἀνάγκη,
ὄφρ' ἱερεύσαντες κρειῶν κορεσαίατο θυμόν.

Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι.
οἳ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἔξετο κερδοσύνη, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
ἔνθα κεν ᾧ πὰρ σταθμῶ ἀεικέλιον παύεν ἄλγος·
ἀλλὰ συβώτης ᾧκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν
ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλον
πυκνῆσι λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·
“ ᾧ γέρον, ἧ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο
ἔξαπίνης, καὶ κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας.
καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγέα τε στοναχάς τε·
ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
ἦμαι, ἄλλοισι δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω
ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐελδόμενός που ἐδωδῆς
πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
εἴ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρα φάος ἠελίοιο.
ἀλλ' ἔπεο, κλισίηνδ' ἴομεν, γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος κατὰ θυμόν
εἴπης ὀππόθεν ἔσσι καὶ ὀππόσα κήδε' ἀνέτλης.”

Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἠγήσατο δῖος ὑφορβός,
εἶσεν δ' εἰσαγαγών, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας,
ἔστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰουθάδος ἀγρίου αἰγός,
αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς
ὅττι μιν ὧς ὑπέδεκτο, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε·